

Грубия захватъ на Бонопарта не можеше да внуши добри надѣжди на привърженцитѣ на свободата, а мѣжду това мнозина отъ тие, които ние отбѣлѣзваме като най-почтенни, като Грегуара и Лафайета, Кабаниса и Волней, Андрио и Дюсисъ, рѣкоплѣскаха за паданието на Директорията. Работата е тая, че това испаднало правителство бѣше умрѣзнало на всички, а най-главното за което го укоряваха бѣ, че то бѣше грабнало властта съ помощта на по-лоши срѣдства отъ самото Консулство. Бонопартъ бѣше единъ честолубивъ генералъ, който бѣ възстаналъ срѣщу законната власть; но Бара и неговитѣ съобщници като потѣпкаха самитѣ закони, ввѣрени на тѣхната честностъ, по гнуснавъ начинъ злоупотреѣбиха съ народното довѣрие.

Освенъ това Консулството почна съ твърдѣ примирителни мѣрки; то върна заточенитѣ, пусна политическитѣ затворници, отмѣни закона за заложницитѣ и постановлението за принудителния заемъ и уреди финанситѣ. То постѣпи твърдѣ тактично, като отмѣни всичкитѣ публични празненства, които поддържаха разногласието на партиитѣ и постанови да се празнува само годишнината отъ превземанieto на Бастилята и основанието на Републиката.

Колкото се отнася до политическата организация, то намѣсто обикновенни исправления, които бѣха възложени на двѣтѣ законодателни комисии, въ съгласие съ консулитѣ, Конституцията прѣтърпя коренно прѣобразуване. Новата конституционна хартия отъ VIII година бѣше излѣзла отъ перото на Сийеса и Бонопарта. Отъ симетричнитѣ теории на Сийеса Бонопартъ избра сичко което можаше да съдѣйствува урежданieto на неограничената власть и накара тая сѣщата конституция да врѣчи лично нему тая власть за десетъ години подъ името *пръвъ консулъ*. Слѣдъ това по негово желание дадоха му още двама другари Камбасереса и